

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: S. T., narozený X, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců B.,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,
v řízení o žalobě ze dne 15. 9. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2021, č. j.
OAM-90/LE-BA02-K01-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 9. 2021, č. j. OAM-90/LE-BA02-K01-2021, bylo rozhodnuto tak, že se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), neboť je Moldavsko dle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen **vyhláška**), považováno za bezpečnou zemi původu.

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému nesprávné vyhodnocení žádosti jako zjevně nedůvodné. Žalovaný dle názoru žalobce neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné proto nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Kromě toho považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce v tomto směru především kritizoval opatření pouze dvou podkladů – Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav: červenec 2021, 28. 7. 2021 a Zprávy ČTK ze dne 6. 8. 2021 „Moldavský parlament vyslovil důvěru vládě premiérky G.“. Tyto zprávy dle žalobce podávají pouze zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které v žádosti prezentoval. Žalovaný měl zejména neposoudit postavení politických stran a hnutí, ve kterých byl žalobce účasten v Moldavské republice. Žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu podrobně popsal své politické aktivity, protože chtěl názorně popsat, jaká je v Moldávii situace a jak se s aktivisty zachází. Žalobce měl také za to, že v Moldávii neexistuje svoboda slova. Pokud žalobce uvedl, že v Moldávii neměl problémy, je tomu jen proto, že ze strachu z následků (zejména ohrožení na zdraví, či pronásledování) tajil své názory, jakož i skutečnost, že se cítí být Rumunem. Žalobce na vlastní oči viděl, že na akci ACTINUEA byli mnozí účastníci napadeni a zbiti. Na státní policii se s těmito problémy nemohl obrátit, neboť ta sympatizuje s názory diskriminace vůči Rumunům. Co se týče problémů s osobami, které žalobce nutily k převozu drog do zahraničí a nevyhledání pomoci v zemi původu, uvedl žalobce, že v době, kdy byl v přátelském vztahu k těmto osobám, byl svědkem toho, že jsou napojeny na vysoce postaveného policistu, což by v případě oznámení policii ohrozilo žalobce na životě. V reakci na *argument žalovaného, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodu prosté legalizace dalšího pobytu v ČR, odkázal žalobce na rozhodnutí NSS č. j. 8 Azs 27/2019. Na argument žalovaného, že žalobce podal svou žádost s časovou prodlevou, reagoval žalobce tím, že zákon nestanovuje lhůtu pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, což dále podložil rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019-44. Z výše uvedených důvodů poté žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.*

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě projevil žalovaný nesouhlas s tvrzeními žalobce. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a jeho rozhodnutí je přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Dále uvedl, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve

smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu do Moldavska nelze považovat za opodstatněné ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Současně s tím žalovaný sdělil, že z tvrzení žalobce nelze seznat, že by Moldavsko nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu. Co se týká námitky žalobce, že se žalovaný dostatečně nezabýval postavením politických stran a hnutí, kterých byl žalobce členem, žalovaný sdělil, že žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 17. 8. 2021 uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení. Žalobce jako hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil svou přítelkyni v ČR a strach z návratu do Moldávie, neboť měl do Rumunska převést drogy, které však cestou vyhodil. V pohovoru konaném dne 19. 8. 2021 žalobce uvedl, že byl členem aktivistické skupiny Actiunea 2012, dodal však, že již členem není. K žalobcem vlastnoručně psanému prohlášení žalovaný dodal, že přestože dle tvrzení žalobce byl proti aktivistické skupině, jejímž byl členem, starosta města a komunistická strana, žalobce neměl a nemá v Moldavsku žádné problémy se státními či bezpečnostními složkami a nikdy nebyl trestně stíhán. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, sdělil k tomu žalovaný, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný také vyjádřil přesvědčení o dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Informace potvrzující, že Moldavsko lze považovat za bezpečnou zemi původu, jsou součástí správního spisu a žalobci byla dána možnost se s nimi seznámit dne 2. 9. 2021. Ačkoliv se žalobce k seznámení s podklady dostavil, nic žalovanému nepředložil ani nic neuvedl. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval obavou žalobce z osob, pro které měl do Rumunska převést drogy (viz. str. 5 rozhodnutí). Na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku žalovaný uzavřel, že v případě žalobce lze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a má tak v případě jakýchkoliv problémů v zemi možnost využít ochrany příslušných orgánů. Žalovaný zůstal toho názoru, že se žalobce podanou žádostí o mezinárodní ochranu snažil legalizovat svůj další pobyt na území ČR. Z tohoto důvodu odkázal na rozsudek NSS v Brně č. j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005 a také doporučil žalobci, aby řešil svou pobytovou situaci prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupem dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) presumován. Vzhledem k tomu, že soud neshledal k nařízení jednání důvod, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba není důvodná.

7. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
8. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu „Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,
1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.“
9. Žalovaný v daném případě rozhodl o žádosti žalobce dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť shledal žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou, a proto ji zamítl. Z dikce § 16 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že pro aplikaci uvedeného ustanovení musejí být splněny dva předpoklady. Prvním takovým předpokladem je zařazení země původu do seznamu zemí bezpečného původu. Druhý předpoklad spočívá v neprokázání toho, že v případě cizince tento stát za takovou zemi považovat nelze. Za situace, kdy se žalobci nepovede prokázat, že v jeho případě nelze zemi původu považovat za bezpečnou zemi původu, je dále uplatněno ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu „Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
10. První z uvedených předpokladů byl prokázán odkazem na vyhlášku ministerstva vnitra ze dne 3. 12. 2015, č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v níž je Moldavsko, s výjimkou Podněstří, vedeno jako země bezpečného původu. Jelikož žalobce uvedl jako místo posledního pobytu v Moldavsku město Cupcini, které nespadá do oblasti Podněstří, považoval žalovaný tuto podmínku za splněnou. S tímto názorem se plně ztotožnil i soud a současně nepovažuje dále za nutné tento předpoklad dále rozebírat, neboť tento závěr žalovaného je objektivní bez zohledňování subjektivních faktorů.
11. Otázkou tak zůstává, zda je možné, aby žalobce svojí žalobní argumentací zpochybnil tuto bezpečnost země původu ve vztahu k jeho osobě. Žalobce v podané žalobě rozporuje zejména závěry učiněné žalovaným ohledně tvrzené hrozící újmy v Moldavsku. V této souvislosti žalobce namítl zejména hrozící nebezpečí ze strany osob, pro něž měl převést drogy a uvedl, že je Moldavsko zkorumpované (tytéž osoby, pro něž měl přepravit drogy, mají známé na vysokých pozicích u policie), a proto se nemůže obrátit na státní orgány

s žádostí o ochranu. V souvislosti s tím byl žalovanému vytčen nedostatečně zjištěný stav věci.

12. Námitku stran nedostatečně zjištěného stavu věci dle § 3 správního řádu neshledal soud důvodnou, neboť žalovaný při svém rozhodování vycházel jednak z výpovědi žalobce, z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku (Informace OAMP Moldavsko: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav: 28. 7. 2021, Zprávy ČTK ze dne 6. 8. 2021 „Moldavský parlament vyslovil důvěru vládě premiérky G.) a rovněž z faktu, že je Moldavsko vedeno jako země bezpečného původu. Jelikož žádný zákon nestanovuje jaký počet podkladů je správní orgán povinen zajistit, pouze ukládá povinnost zjistit skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, považuje soud takto zjištěný stav a množství podkladů za dostatečné, neboť podávají jasný, srozumitelný a věrohodný obraz ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku.
13. Dále žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného ohledně hodnocení bezpečnostní situace v Moldavsku, zejména s důrazem na zkorumpovanost státních orgánů, které žalobci v případě návratu na území nepomohou před nebezpečím ze strany osob, pro něž měl převést drogy, neboť měl na vlastní oči vidět, jak vysoce postavená osoba z policejního sboru popíjí s těmito osobami. K této námitce soud konstatuje, že v případě žalobce se jedná o strach z důvodu hrozícího nebezpečí ze strany soukromé osoby, nikoliv státního orgánu. Obecně je považováno, že nelegální činnost nelze podřadit pod žádný z azylových důvodů či důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Avšak zákon o azylu i přes tuto skutečnost připouští možnost, aby původcem pronásledování byla soukromá osoba, avšak to jen za předpokladu, že se žalobce nejdříve pokusil řešit tento problém obrácením se s žádostí o poskytnutí ochrany a pomoci na státní orgány země původu. Až poté, co nejsou tyto státní orgány schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, je možné se obrátit na jiný stát s žádostí o mezinárodní ochranu. Z uvedených tvrzení tedy vyplývá povinnost nejdříve požádat o ochranu v zemi původu. Z výsledku žalobce nicméně vyplynulo, že ten této možnosti nijak nevyužil, a na místo toho se po delší době strávené na území ČR bez povolení k takovému pobytu (společně s padělaným dokladem za účelem obcházení této povinnosti) obrátil na správní orgány ČR s žádostí o mezinárodní ochranu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi podrobně a rozsáhle odůvodnil (na str. 3-5), jak došel k závěru, že v Moldavsku obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a dále k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a současně jeho občané nebo osoby bez státního občanství jej neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. Moldavsko rovněž ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Což dále žalovaný, jak bylo již uvedeno, rozvedl s odkazem na Informace OAMP Moldavsko: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav: 28. 7. 2021. Z uvedených informací tudíž nevyplývá, že by Moldavsko v případě žalobce nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu, jak žalobce tvrdí. Nutno podotknout, že v té části řízení, kdy jsou zjišťovány skutečnosti svědčící o tom, zda nelze zemi původu v případě žalobce považovat za bezpečnou zemi původu, je břemeno tvrzení a důkazní vychýleno především na stranu žalobce. Žalobce však kromě obecných tvrzení spočívajících v tvrzených obavách z hrozícího nebezpečí od soukromých osob a nemožnosti žádat o

ochranu v zemi původu z důvodu zkorumpovanosti státních orgánů, neuvedl nic jiného, co by prokazatelně tato tvrzení potvrzovala či jinak měla přimět žalovaného pochybovat, zda tomu tak skutečně je. Navíc ničím podložená tvrzení o zkorumpovanosti státních orgánů, nelze považovat za natolik individualizovaná k osobě žalobce, aby mohla být brána v potaz jako objektivní vyobrazení hrozícího nebezpečí žalobce v Moldavsku, respektive odmítnutí ochrany ze strany státních orgánů. Soud se tak ztotožnil se závěry žalovaného, který neshledal v případě žalobce důvody pro zpochybnění statusu Moldavska jako země bezpečného původu, a shledal proto tuto námitku nedůvodnou.

14. Stejně závěry, jako ve výše uvedeném případě, zaujal soud, stejně jako žalovaný, i ve vztahu k žalobcem tvrzeným politickým aktivitám a z nich pramenícímu strachu z hrozící újmy v případě návratu do Moldavska. Na tomto místě soud předně uvádí, že k žádosti o mezinárodní ochranu dne 17. 8. 2021 uvedl žalobce, že nemá žádné politické přesvědčení. V pohovoru konaném dne 19. 8. 2021 žalobce uvedl, že byl členem aktivistické skupiny Actiunea 2012, dodal však, že již členem není. Ve vlastnoručně psaném prohlášení žalobce sdělil, že proti aktivistické skupině, jejímž byl členem (později žalobce sympatizoval s dalšími skupinami – Mlady Besarábani), byl starosta města a komunistická strana. Z těchto tvrzení nenabyl soud stejně jako žalovaný dojmu, že by mohl být žalobce v zemi původu pronásledován pro svou politickou aktivitu či názory. Ve prospěch těchto tvrzení svědčí i fakt, že žalobce neuvedl žádné negativní dopady, které mu v důsledku uvedených aktivit vznikly. Žalobce naopak uvedl, že v zemi původu neměl žádné problémy se státními orgány ani jinými bezpečnostními složkami; nebyl trestně stíhán za svou politickou aktivitu. Současně nutno podotknout, že v případě žalobcem tvrzeného incidentu, při němž došlo k házení kamenů, nelze jediný takový incident považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Nelze ani odhlédnout od faktu, že žalobcem uvedená politická činnost započala v letech 2008-2009. To znamená, že žalobce žil dalších 8 let (z Moldavska vycestoval v roce 2017) v Moldavsku, aniž by zmínil nějaký další incident, který se mu měl stát ve spojení s jeho politickou aktivitou. Za podstatné naopak považuje soud tvrzení žalobce ve vlastnoručně psaném prohlášení, kdy uvedl že –*„Pro něj život v Moldavsku znamenal buď tam žít za mizerný plat, nebo krást, prodávat drogy nebo zabíjet, nebo zapomenout na tuto zemi a utéct někam, kde nebraje roli, kdo jsi, kolik peněz máš, nebo kdo je tvým kmotrem.“* Z uvedeného je zřejmé, že žalobce sám nepociťoval žádnou azylově relevantní formu pronásledování, nýbrž chtěl učinit krok ke zlepšení svých životních podmínek, aniž by se mu dostalo v zemi původu bezpráví ve spojení s jeho politickými názory a aktivitami. Jako poslední v řadě lze uvést žalovaným zdůrazněnou politickou změnu v Moldavsku od roku 2020, kdy proběhly prezidentské volby, v nichž zvítězila M. S. či parlamentní volby v roce 2021, v nichž zvítězila proevropská Strana akce a solidarita (PAS). Uvedené změny hovoří jasně ve prospěch uvolnění politického napětí, které se žalobce pokoušel nastínit.
15. Soud dále odkazuje na § 2 odst. 4 zákona o azylu *„Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Nutno dodat, že z žalobcových tvrzení nelze seznat, že by jakékoliv jednání „odpůrců“ jeho politických názorů či uváděného starosty města dosahovala takové intenzity, aby bylo možné takové jednání považovat za pronásledování.

16. V tomto směru nelze opominout ani znění § 2 odst. 7 písm. a) zákona o azylu „*Pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy.*“
17. Z výše uvedených důvodů ani nelze žalovanému vyčítat, že se dále (mimo již shromážděné podklady) hlouběji a podrobněji nezabýval shromažďováním materiálů o činnosti politických stran v Moldavsku, neboť žalobce neuvedl nic, co by vypovídalo o takové potřebě – žalobce nepopsal žádné problémy připomínající pronásledování dle zákona o azylu. Současně s tím soud znovu připomíná a zdůrazňuje, že v daném řízení to byl právě žalobce, koho tížilo jednak břemeno tvrzení a jednak břemeno důkazní. Považoval-li tedy žalobce jednání nějakého státního subjektu za pronásledování pro uplatňování svých politických práv, měl povinnost to podrobně a přesně popsat, nikoliv se spokojit s toliko obecně přednesenými problémy, které kdysi měl. Zde považuje soud také za vhodné podotknout, že strach z pronásledování za tyto aktivity nebyl ani důvodem žalobcova vycestování ze země původu.
18. Co se týče žalobcem tvrzené neexistence svobody slova v Moldavsku, žalobce nepředložil a ani neoznačil žádný argument, který by soud vedl k tomu, aby byl přesvědčen, že tomu tak je. Ostatně již samotné politické působení žalobce, kdy aktivně politicky vystupoval a šířil své názory, aniž za to byl jakkoliv pronásledován či umlčován, svědčí spíše o opaku. Stejně tak nedoložil žalobce žádné důkazy o dopouštění se tvrzeného diskriminačního jednání policií vůči Rumunům. V tomto směru žalobce neunesl jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní.
19. K námitce žalobce stran zcestné argumentace žalovaného o snaze legalizovat si pobyt prostřednictvím mezinárodní ochrany soud konstatuje následující. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně uvedl, že důvodem podání žádosti je zejména snaha o legalizaci pobytu na území ČR (str. 5-6), což z žalobcových tvrzení skutečně vyplývá, dále s tímto důvodem v neprospěch žalobce neargumentoval. Naopak, žalovaný posoudil žádost žalobce ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu, kde shledal splnění podmínek pro aplikaci příslušného ustanovení zákona. V kontextu posouzení žádosti dle § 16 odst. 2 zákona o azylu nehrálo žádnou roli, zda podal žalobce žádost za účelem legalizace pobytu, významné však bylo, zda uvádí důvody, kterými by bylo možno prokázat, jak již bylo výše uvedeno, že v jeho případě nelze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu. Konstatování žalovaného, že účelem žádosti byla legalizace pobytu na území ČR, tak nemělo žádný vliv na konečné rozhodnutí o zamítnutí žaloby jako zjevně nedůvodné. Soud tudíž i tuto námitku shledal nedůvodnou.
20. S tvrzením žalobce ohledně irelevantnosti doby podání žádosti se soud neztotožnil, neboť jak vyplývá z žalobcem citované judikatury, nelze uvažovat o účelovosti podané žádosti ryze na základě doby jejího podání, nicméně soud je i nadále toho názoru, že nic nebrání tomu, aby za individuálních okolností mohla taková skutečnost být vykládána jako důvod pro úvahy a následné závěry o účelovosti takového jednání. V daném případě, kdy žalobce podal žádost za daných okolností (zajištění pro nelegální pobyt na území ČR, padělaný

cestovní doklad), pak považuje soud výklad této skutečnosti ze strany žalovaného za přílehlavý situaci. Tuto námitku proto považuje soud za nedůvodnou.

21. Soud rovněž konstatuje, že žalovaný veškeré své závěry uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně, jasné a srozumitelně zdůvodnil, a to včetně odkazů na podklady, z nichž při rozhodování vycházel. Soud tak považuje povinnost uloženou žalovanému na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu za splněnou a současně takto učiněné závěry zcela odpovídají okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).
22. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť žalobce neprokázal, že zemi původu - Moldavsko nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný tudíž postupoval v souladu se zákonem, když jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou.

VI.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. 11. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně